

RÁDAY Zsófia

Zöld

„Zöld a haja, zöld a húsa...”
Federico García Lorca

Bogárnak képzelem anyámat,
zöldnek és élőnek.
Páncélja súrolja a láthatárt.
Amikor hazaér,
koppan egyet az ablaküvegen.
A bútorokon mászkál,
ahol mindenki jól látja.
Ha mérges, a hajunkba repül.
Néha a kézfejünkre pottyan a plafonról.
A hátán fekvé apró lábaival kapálódzik,
nekünk kell megfordítanunk.
Itthon nem hordunk cipőt
és nem tartunk macskát.
Anyám egy befőttesüvegben alszik
apám ágya mellett, az éjjeliszekrényen.
Hetente egyszer összegyűlik a család,
és levéltetveket gyűjtünk
a fikusról, meg a leanderekről.
Anyám a konyhában várja.
Napokig esszük a főztjét.

Egyik reggel
szétlapított nőt találnak az utcánkban.
Nem ismerem, sose láttam.
Zöld zacskókba csöpög
a zöld vér.

váltószámok

a költözés evolúciós szükséglet
számos fajt érint

egyszer megpróbáltam én is
szárnyfeszításvokban mérni
a különbséget oda
és vissza között

tudniillik minden emberben
fészkel egyetlen egy
átmeneti végtelen
ami lehetővé tenné
az azonnali indulást
ha mégis kirepül
elhullajtja pehelytollait
elhagyja a testet
hozzá hasonlókat keres
nyártól nyárig
összeadódik a tévedés
nem maradhat otthon
ami az éggel felcserélhető
hazamenekítik

bennem a válasz
pont széncinegényi
itt telel
fenyőmagot szürcsöl
fagytól édes hájat:

nincs távolság
mégis
madárcokogásnak képzelem

